

Γιατί η ένταξη της στα Κύπρια;

Όταν ένα καλλιτεχνικό φεστιβάλ έχει θεματικό άξονα, όπως τα «Κύπρια» φέτος, κι όταν το θέμα δανείζεται από την ποίηση, όπως το «Εγώ είναι ένας άλλος» του Ρεμπώ, αυτό δεν σημαίνει τη θεματική ομοιογένεια των παραστάσεων. Σημαίνει όμως την ύπαρξη κριτηρίου επιλογής, την πρόθεση αναζήτησης της πνευματικής συγγένειας, του αισθητικού αυτοπροσδιορισμού, σημαίνει την ποιοτική στοχοθέτηση. Μειωμένος ή όχι, ο κρατικός προϋπολογισμός των «Κυπρίων» προορίζεται για προσφορά ποιοτικών θεαμάτων, ντόπιας ή εισαγόμενης προέλευσης. Και αλίμονο, δεν είναι το είδος που θέτει τις «Φόνισσες της Παπαδιαμάντη» εκτός των πιο πάνω προδιαγραφών. Είναι η ποιότητα. Ποιότητα της γραφής, της σκηνοθεσίας, του υποκριτικού επιπέδου. Το έργο των Ρήγα – Αποστόλου ωσάν να φτιάχτηκε από τα κειμενικά κατάλοιπα που δεν περιλήφθηκαν στο σενάριο της τηλεοπτικής σειράς «Οι στάβλοι της Εριέττας Ζαΐμη». Ο τίτλος παραμένει το μοναδικό εύρημα των συγγραφέων, που στην εξέλιξή του χάνει την κωμική δυναμική που περιείχε. Ο Αλέξανδρος Ρήγας αυτοακυρώνεται ως σκηνοθέτης και παραδίδει το έργο απευθείας στους ηθοποιούς του, οι οποίοι (οι οποίες, μάλλον) χρησιμοποιούν τη γνωστή από τις μπουλουκοεπιθεωρήσεις μέθοδο βασισμένη στα εξής στοιχεία: το λανσάρισμα της τηλεοπτικής αναγνωρισιμότητας, την προχειρότητα της σκηνικής συμπεριφοράς, το συνεχές φλερτ με το κοινό και την άκρατη υπερβολή. Ο παραλογισμός της πραγματικότητας δεν μπορεί να αποδίδεται με την υποκριτική υστερία και προπαντός δεν τη δικαιολογεί. Το μέτρο δεν απουσίαζε μόνο από το παίξιμο, αλλά και από την παρατραβηγμένη υπόθεση (όσον αφορά τη διάρκεια) και τα μελό στερεότυπα. Η χυδαιότητα των αστείων σε συνδυασμό με τη θερμή αποδοχή από την πλειοψηφία των θεατών έθλιβε ιδιαίτερα τους μειοψηφούντες θεατές, οι οποίοι ένιωθαν όχι «άλλοι» αλλά «έξαλλοι».

Η εμπορική επιτυχία του συγκεκριμένου εγχειρήματος ήταν δοκιμασμένη στην Ελλάδα και δυστυχώς εξασφαλισμένη και στην Κύπρο. Τότε γιατί η ένταξη του στα «Κύπρια»;

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ